

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudce JUDr. Tomáše Langáška a soudkyně Mgr. Veroniky Juříčkové v právní věci navrhovatelky: **L. S.**, zastoupené JUDr. Tomášem Nielsenem, advokátem, sídlem Koží 916/5, Praha 1, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**, sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, za účasti **I)** KINOSERVIS, s. r. o., sídlem Filmová 174, Zlín, **II)** Filmové laboratoře Zlín, a. s., sídlem Filmová 174, Zlín, a **III)** Společnost David Zahumenský, advokátní kancelář, s. r. o., sídlem Kpt. Jaroše 1922/3, Brno, o návrhu na zrušení opatření obecné povahy odpůrce ze dne 1. 3. 2021, č. j. MZDR 47828/2020-16/MIN/KAN, ve znění pozdějších opatření odpůrce,

t a k t o :

- I. Článek IV mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 1. března 2021, č. j. MZDR 47828/2020-16/MIN/KAN, ve znění opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 22. března 2021, č. j. MZDR 47828/2020-26/MIN/KAN, **se ruší** dnem právní moci tohoto rozsudku.
- II. V části směřující proti článkům I až III, článku V a článku VI odst. 3 mimořádného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 1. března 2021, č. j. MZDR 47828/2020-16/MIN/KAN, ve znění opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 22. března 2021, č. j. MZDR 47828/2020-26/MIN/KAN, **se návrh odmítá**.
- III. Ve zbylém rozsahu **se návrh zamítá**.
- IV. Navrhovatelce ani odpůrci **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

V. Osoby zúčastněné na řízení **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Navrhovatelka se domáhá zrušení mimořádného opatření odpůrce ze dne 1. 3. 2021, č. j. MZDR 47828/2020-16/MIN/KAN, vydaného s odkazem na § 80 odst. 1 písm. g) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“) a na § 2 odst. 1 zákona č. 94/2021 Sb., o mimořádných opatřeních při epidemii onemocnění Covid-19 a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „pandemický zákon“). Uvedené opatření navrhovatelka napadá ve znění pozdějších opatření odpůrce (dále jen „napadené opatření“).

[2] Opatřením ze dne 1. 3. 2021 odpůrce uložil blíže vymezeným kategoriím zaměstnavatelů na území České republiky povinnost (ode dne 12. 3. 2021, resp. 15. 3. 2021, v závislosti na počtu zaměstnanců) umožnit zaměstnancům osobní přítomnost na pracovišti zaměstnavatele pouze za předpokladu, že zaměstnanec podstoupil v posledních sedmi dnech některý z vymezených typů testu: RT-PCR test na přítomnost viru SARS-CoV-2 (dále jen „PCR test“), POC antigenní test na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2 prováděný poskytovatelem zdravotních služeb (dále jen „zdravotnický antigenní test“), nebo test na stanovení přítomnosti antigenu viru SARS-CoV-2, který lze použít laickou osobou (dále jen „laický test“). Napadeným opatřením bylo dále zaměstnavatelům uloženo, aby pro své zaměstnance zajistili buď provedení zdravotnických antigenních testů, nebo testy pro provedení laického testu. Podle čl. III napadeného opatření jsou zaměstnanci, se stanovenými výjimkami, povinni na výzvu zaměstnavatele jím zajištěné testy (dále jen „testování na pracovišti“) podstoupit.

[3] Opatření ze dne 1. 3. 2021 bylo změněno opatřením odpůrce ze dne 5. 3. 2021, č. j. MZDR 47828/2020-21/MIN/KAN. Nově byl s účinností od 9. 3. 2021 mj. rozšířen okruh výjimek z povinnosti zaměstnanců podstoupit testování (čl. III původního opatření) a vymezen pojem „zaměstnanec“ pro účely opatření se zahrnutím tzv. agenturních pracovníků a osob vykonávajících na pracovišti zaměstnavatele stejnou nebo obdobnou činnost jako zaměstnanci na základě jiného právního vztahu (čl. V původního opatření).

[4] Dalšími změnami odpůrce rozšířil působnost opatření ze dne 1. 3. 2021 též na zaměstnavatele, kteří jsou podnikatelem nebo státním nebo národním podnikem a zaměstnávají 10 až 49 osob (opatření ze dne 15. 3. 2021, č. j. MZDR 47828/2020-22/MIN/KAN), resp. na zaměstnavatele, kteří jsou podnikatelem nebo státním nebo národním podnikem a zaměstnávají 1 až 9 osob, a na osoby samostatně výdělečně činné vykonávající hlavní samostatnou výdělečnou činnost na území České republiky (dále jen „OSVČ“; opatření ze dne 22. 3. 2021, č. j. MZDR 47828/2020-26/MIN/KAN).

pokračování

[5] Dosud poslední změna opatření ze dne 1. 3. 2021 byla provedena opatřením odpůrce ze dne 22. 5. 2021, č. j. MZDR 21735/2021-1/MIN/KAN, jímž byl rozšířen okruh výjimek z povinnosti testování zaměstnanců a OSVČ.

II. Stručné shrnutí návrhu na zrušení napadeného opatření

[6] Navrhovatelka doložila, že je zaměstnankyní společnosti KINOSERVIS s.r.o.

[7] Napadené opatření je podle navrhovatelky v rozporu s § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně veřejného zdraví a s § 2 odst. 2 pandemického zákona ve vztahu k čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť ukládá povinnosti, které nejsou stanoveny zákonem, resp. zákonný rámec přesahují.

[8] Napadené opatření ukládá povinnosti na základě neúplně a nesprávně zjištěného stavu věci, zejména pokud jde o rizika přenosu nákazy koronavirem SARS-CoV-2 asymptomatickými jedinci a způsobilost antigenních testů k odhalení nákazy u těchto jedinců.

[9] Mimořádná opatření podle pandemického zákona mají být nařízena pouze v nezbytně nutném rozsahu a na nezbytně nutnou dobu. Opatření však je vydáno v zásadě na neomezenou dobu, tudíž z podstaty věci nemůže splňovat požadavek na minimalizaci zásahů na nezbytně nutnou dobu. Pandemický zákon přitom stanovení doby účinnosti označuje za podstatnou náležitost opatření.

[10] Odůvodnění opatření nesplňuje požadavky stanovené pandemickým zákonem.

[11] Napadené opatření je podle navrhovatelky rovněž v rozporu s čl. 7 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a § 65 zákona č. 372/2011 Sb., o zdravotních službách a podmínkách jejich poskytování (dále jen „zákon o zdravotních službách“), neboť v rozporu s právem ukládá povinnost poskytovat informace, které mají být součástí zdravotnické dokumentace, třetím osobám, a to bez souhlasu navrhovatelky. Opatření nepřípustně zasahuje do práva podle čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod, neboť umožňuje zaměstnavateli, aby vyžadoval informaci ze zdravotní dokumentace.

[12] Opatření je podle navrhovatelky rovněž v rozporu s čl. 10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, neboť nedůvodně zasahuje do práva navrhovatelky na důstojnost a jejího práva na soukromí.

[13] K výjimkám z povinnosti podstoupit testování navrhovatelka odkazuje na čl. 3 Listiny základních práv a svobod, jímž se zaručují základní práva a svobody všem bez rozdílu pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, víry a náboženství, politického či jiného smýšlení, národního nebo sociálního původu, příslušnosti k národnostní nebo etnické menšině, majetku, rodu nebo jiného postavení. Poukazuje také na § 2 odst. 3 zákona č. 198/2009 Sb., o rovném zacházení a o právních prostředcích ochrany před diskriminací a o změně některých zákonů (antidiskriminační zákon). Vzhledem k tomu, že očkování proti onemocnění Covid-19 je v současné době umožněno pouze vybraným skupinám obyvatel

zejména v závislosti na jejich věku, zdravotním stavu nebo jiném postavení, považuje navrhovatelka opatření za diskriminační, neboť zvýhodňuje skupiny obyvatel, které mají možnost podstoupit očkování, a to obzvlášť za situace, kdy není jasné, zda očkování brání v přenosu infekce.

[14] Plošné testování zaměstnanců prostředky zvolenými v napadeném opatření není způsobilé dosáhnout zamýšleného cíle spočívajícího v předcházení vzniku a likvidaci epidemie a nemůže obstát v testu proporcionality zásahu veřejné moci do práv dotčených osob.

[15] Napadené opatření je podle navrhovatelky dále v rozporu s čl. 26 a čl. 28 Listiny základních práv a svobod, neboť nezákonně omezuje právo navrhovatelky vykonávat závislou práci a dostávat za odvedenou práci odměnu, když možnost realizace těchto práv podmiňuje splněním povinnosti bez zákonného podkladu.

[16] Napadené opatření je podle navrhovatelky rovněž v rozporu s čl. 2, 5 a 26 Úmluvy na ochranu lidských práv a důstojnosti lidské bytosti v souvislosti s aplikací biologie a medicíny (sdělení MZV č. 96/2001 Sb.m.s., dále jen „Úmluva o lidských právech a biomedicíně“). Podle navrhovatelky napadené opatření neobstojí v testu ústavnosti, a proto nemůže ospravedlnit zásahy do základních práv navrhovatelky, ani do dalších práv zaručených Listinou základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o lidských právech a biomedicíně. Z napadeného opatření a jeho odůvodnění je patrný jediný cíl, a to ochrana společnosti před šířením nakažlivé choroby, přičemž zájem společnosti staví nad zájmy jednotlivce. K takovému přístupu by na základě čl. 26 Úmluvy o lidských právech a biomedicíně byl odpůrce oprávněn pouze v případě, že by k tomu měl výslovnou možnost stanovenou zákonem. Ani zákon o ochraně veřejného zdraví, ani pandemický zákon ale k takovému omezení práv odpůrce neoprávňuje.

[17] Navrhovatelka vyjadřuje pochybnosti o ústavnosti pandemického zákona, a to z důvodu tvrzeného splnění podmínek pro stav legislativní nouze, z důvodu, že pandemický zákon vyhláší stav pandemické pohotovosti, čímž moc zákonodárná neoprávněně zasahuje do moci výkonné, z důvodu porušení dvojinstančnosti řízení ve věci zrušení opatření obecné povahy, vynětí přezkumu zákonnosti opatření obecné povahy z pravomoci krajských soudů a z důvodu zásadního zkrácení lhůty pro podání návrhu na zrušení z 1 roku na jeden měsíc.

[18] Závěrem navrhovatelka podala návrh na vydání předběžného opatření, jímž by soud osobě zúčastněné na řízení zakázal postupovat podle napadeného opatření. O tomto návrhu soud rozhodl samostatným usnesením ze dne 13. dubna 2021, č. j. 6 Ao 6/2021 - 85.

III. Vyjádření odpůrce

[19] Zákon o ochraně veřejného zdraví umožňuje odpůrci v § 69 odst. 1 písm. i) zakázat či nařídit další určité činnosti k likvidaci epidemie nebo nebezpečí jejího vzniku. Odpůrce proto nesouhlasí s navrhovatelkou, že překročil zákonný rámec, pokud nařídil

pokračování

zaměstnavatelům povinnost neumožnit přítomnost na pracovišti pozitivně testovanému nebo netestovanému zaměstnanci, zajistit pro zaměstnance testy, vést evidenci testů a vyzvat zaměstnance, aby testování podstoupili a zaměstnancům vyrozumět zaměstnavatele o výsledku testu, neboť zákon o ochraně veřejného zdraví umožňuje odpůrci nařídit určité činnosti k likvidaci epidemie nebo nebezpečí jejího vzniku, přičemž do této kategorie zcela jistě spadá možnost nařídit zaměstnavatelům výše uvedené povinnosti.

[20] K námitce navrhovatelky, že napadené opatření bylo vydáno na základě ustanovení dvou zákonů, přičemž není zřejmé, jaká část byla vydána podle kterého zákonného zmocnění, odpůrce uvádí, že ta část napadených opatření, která příkazuje zaměstnavatelům testovat své zaměstnance, byla vydána podle pandemického zákona a zbylá část opatření byla vydána podle zákona o ochraně veřejného zdraví.

[21] K námitce způsobilosti napadeného opatření vést k likvidaci epidemie, odpůrce poukazuje na to, že plošné testování zaměstnanců je jedním z nástrojů, který k likvidaci epidemie koronaviru přispívá. V situaci s vysokou prevalencí infekce v populaci lze pomocí testů na průkaz antigenu detekovat infekčního jedince v komunitě, izolovat jej od společnosti a v důsledku snížit tlak na zdravotní péči.

[22] Ustanovení § 69 odst. 1 písm. i) zákona o ochraně veřejného zdraví umožňuje odpůrci nařídit určitou činnost, což znamená i možnost nařídit určitou činnost strpět. Odpůrce však nepovažuje testování za strpění činnosti, avšak za aktivní vykonání povinnosti nechat se otestovat. Opatření navíc umožňuje testování i laickou osobou. Takové testování si pak zaměstnanec může provést sám na sobě a v takovém případě se zcela určitě nejedná o strpění určité činnosti.

[23] Podle odpůrce z napadeného opatření jasně vyplývá, že testování zaměstnanců prostřednictvím RT-PCR testů na přítomnost viru SAR-CoV-2 provádí poskytovatelé zdravotních služeb (tedy osoby, kterým bylo uděleno oprávnění k poskytování zdravotních služeb) a rovněž testování zaměstnanců prostřednictvím POC antigenních testů na stanovení přítomnosti antigenu viru SAR-CoV-2 provádí opět poskytovatel zdravotních služeb, nebo laická osoba (sám zaměstnanec). V případě, kdy zaměstnanec testuje sám sebe, se z povahy věci nejedná a nemůže jednat o poskytování zdravotních služeb. Zdravotní služby jsou tedy vždy prováděny k tomu kvalifikovanou osobou. V případě samotestování se nejedná o zdravotní službu a nedochází při výtěru k takovému zásahu.

[24] K námitce, že antigenní testy nejsou určeny k testování populace bez příznaků, odpůrce uvádí, že antigenní testy jsou vhodné právě pro asymptomatické jedince, naopak u symptomatických jedinců se již doporučuje podstoupit RT-PCR test. Antigenní testy na covid-19 jsou vhodné pro široké použití. Antigenní testy jsou rychlejší a levnější.

[25] Na námitku navrhovatelky, že dle § 2 odst. 2 písm. m) pandemického zákona je možné přikázat pouze testování na přítomnost onemocnění Covid-19, nikoli fragmentů virové RNA nebo bílkoviny, reaguje odpůrce tak, že zřejmým účelem ustanovení bylo

umožnit nařídít testování na přítomnost (antigenu) viru SARS-CoV-2. To je také jediný možný způsob, jakým se v České republice onemocnění Covid-19 zjišťuje.

[26] Pandemický zákon podle odpůrce nestanoví dobu účinnosti jako povinnou náležitost mimořádného opatření. Napadené opatření je vydáno na dobu nezbytně nutnou, neboť dochází k neustálému vyhodnocování současné situace. V okamžiku, kdy to situace dovolí, bude napadené opatření zrušeno.

[27] K námitce nedostatečného odůvodnění napadeného opatření odpůrce uvedl, že z odůvodnění je zřejmé, z jakých skutečností odpůrce při vydání napadeného opatření vycházel a na základě jakých úvah dospěl k závěru, že je nutné toto opatření vydat. Odůvodnění obsahuje aktuální analýzu epidemiologické situace; odpůrce rovněž zdůraznil, že s ohledem na parametry testování, jeho frekvenci a vlastnosti antigenního testování bude docházet k záchytu asymptomatických nakažených jedinců. Vzhledem k charakteru testu je logické nařízení konfirmačního PCR testu a povinnost zaměstnance se mu podrobit.

[28] Napadené opatření podle odpůrce nezakládá právo zaměstnavatele nahlížet do zdravotnické dokumentace, ani povinnost zaměstnance zaměstnavateli dané informace poskytnout. Informaci o absolvovaném testu poskytuje zaměstnanec zaměstnavateli zcela dobrovolně. Pokud se však zaměstnanec rozhodne informaci o negativním výsledku testu neposkytnout, vystavuje se možným následkům vyplývajícím z pracovněprávního vztahu, neboť zaměstnavatel neumožní přítomnost zaměstnance na pracovišti. Odmítnutí zaměstnance podstoupit test může být považováno za hrubé porušení služební/pracovní kázně se všemi z toho plynoucími důsledky. Zaměstnavatel potřebuje vědět, zda je některý z jeho zaměstnanců Covid-19 pozitivní, či negativní, aby mohl zajistit bezpečnost a zdraví ostatních osob na pracovišti. Napadeným opatřením zcela jistě není dotčeno právo na svobodnou volbu povolání.

[29] K namítanému zásahu do práva na důstojnost odpůrce uvádí, že povinnost strpět poskytování zdravotních služeb i bez souhlasu za stanovených podmínek upravuje zákon o zdravotních službách, občanský zákoník i Úmluva o lidských právech a biomedicíně.

[30] Tvrzenou diskriminaci neočkovaných osob odpůrce odmítá, neboť se jedná o plošnou výjimku, která je v kontextu prováděného testování zaměstnanců opodstatněná. V takovém okamžiku se již předpokládá, že epidemie bude zlikvidována a výjimka z opatření nebude dávat smysl, protože nebudou potřeba opatření.

[31] Odpůrce dále uvádí, že napadené opatření splňuje požadavky testu proporcionality, neboť je vhodné, potřebné a přiměřené. Povinnost pravidelného preventivního vyšetření pomocí POC antigenních testů umožňuje dosáhnout cíle včasného odhalení Covid-19 pozitivních osob ve společnosti. Právě v zaměstnání dochází nejčastěji k přenosu onemocnění Covid-19, neboť zaměstnanci nedodržují povinnosti stanovené mimořádnými opatřeními, a to zejména povinnost nošení ochranných prostředků dýchacích cest. Napadené opatření je i potřebné, neboť prozatím neexistuje jiný způsob, jak identifikovat bezpříznakové osoby s onemocněním Covid-19 než pravidelným testováním, které pak následně zabráni šíření nemoci na pracovišti. Odpůrce rovněž s odkazem na judikaturu

pokračování

Nejvyššího správního soudu uvedl, že v rámci testu proporcionality má soud postihovat pouze extrémní případy, nikoliv však případy, kdy v rámci zákona je možné vícero řešení daného problému a soud pouze dospěje k závěru, že lepší by bylo jiné řešení než v dané věci příslušným orgánem přijaté.

[32] Odpůrce je dle zákona o ochraně veřejného zdraví vrcholným orgánem ochrany veřejného zdraví v České republice. V této souvislosti též vede soustavu krajských hygienických stanic, jimž je nadřízen a jejichž působnost vykonává, má-li být vykonávána na území celé České republiky. Současně má k dispozici zejména Státní zdravotní ústav coby příspěvkovou organizaci ve své přímé řídicí působnosti (§ 86 odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví) a Ústav zdravotnických informací a statistiky jako jím zřizovanou organizační složku státu (§ 70 odst. 3 zákona č. 372/2011 Sb.). Ze správního řádu rovněž vyplývá, že orgány veřejné moci primárně činí odborný úsudek tam, kde to je možné, samy. To výslovně potvrzuje i § 127 odst. 1 o. s. ř., dle něž jsou orgány veřejné moci povolány k tomu, aby soudům podávaly odborná vyjádření. Státní zdravotní ústav je nadto též zapsán coby znalecký ústav specializovaný v oboru Zdravotnictví – ochrana veřejného zdraví a Zdravotnictví – (a) epidemiologie, (b) virologie a (c) hygiena.

[33] Pandemie, ale i odborné poznatky o ní, se dynamicky vyvíjí. Všechna opatření včetně napadených aktů odpůrce zásadně činí (a) na základě všech dostupných (i když omezených) znalostí, které jsou o viru známy v době činění jednotlivých opatření (*best practice*), (b) při vědomí, že tyto znalosti nejsou dostatečné a přesné, a že (c) není možné čekat na to, až bude prokázáno a jednoznačně doloženo, zda je jedno zvažované opatření lepší než jiné. Odpůrce proto při přijímání svých opatření preferuje ochranu života a zdraví osob coby nejdůležitějších základních hodnot, avšak při současné snaze o co nejmenší omezení chodu společnosti. V případě nejasností o šíření či vlastnostech koronaviru se odpůrce nespolehá s ohledem na princip náležité opatrnosti na to, že nastane optimističtější varianta (např. že vir nebude postupovat tak rychle nebo že onemocnění nebudou tak závažná a úmrtí tak četná). Princip proporcionality odpůrce při přijímání mimořádných opatření (s určitým zjednodušením) provádí tak, že zhodnotí současný stav šíření onemocnění Covid-19.

[34] Posouzení proporcionality tedy odpůrce při přijímání mimořádných opatření provádí tak, že zhodnotí současný stav šíření onemocnění Covid-19 na území ČR. Na základě dostupných skutečností a při zohlednění dostupných vědeckých znalostí pak dojde k odhadu rizika šíření onemocnění Covid-19 na zdraví a životy osob. Pokud je výsledek neuspokojivý a riziko šíření onemocnění Covid-19 v populaci je příliš vysoké, jsou identifikována různá opatření, která by mohla šíření onemocnění Covid-19 zpomalit a zmírnit dopady jeho šíření na zdraví a životy osob. Při volbě vhodných opatření volí odpůrce a další orgány krizového řízení opatření, která dle jejich názoru v rozsahu jejich diskrece v nejvyšší míře zpomalují šíření koronaviru SARS-CoV-2, resp. onemocnění Covid-19, a zároveň co nejmenším způsobem negativně dopadají na obyvatelstvo a práva osob. Odpůrce zohledňuje rovněž to, že zatímco tato omezení jsou dočasná, mohlo by explozivní rozšíření infekce Covid-19 vést k závažným dočasným i trvalým zdravotním následkům velké části populace a k úmrtí desítek až statisíců osob.

[35] Odpůrce navrhl zamítnutí návrhu na zrušení napadeného opatření pro nedůvodnost.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

[36] Osoby zúčastněné na řízení a) a b) se k návrhu na zrušení napadeného opatření nevyjádřily.

[37] Osoba zúčastněná na řízení c) je zaměstnavatelem, který ve smyslu napadeného opatření zaměstnává 2 osoby. Vztahují se na něj tedy povinnosti stanovené napadeným opatřením. Ve svém vyjádření navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené opatření nejen zrušil, ale s ohledem na rozsah vad napadeného opatření konstatoval jeho nicotnost.

[38] Osoba zúčastněná na řízení c) namítá nedostatek pravomoci odpůrce k vydání opatření, neboť opatření nebyla vydána prostřednictvím příslušného orgánu – hlavního hygienika.

[39] Odpůrce při vydání předmětných opatření překročil meze zákonem vymezené působnosti. Napadenými opatřeními jsou ukládány povinnosti, pro které odpůrce nemá v zákoně o ochraně veřejného zdraví, ani v pandemickém zákoně zmocnění. Zmocnění v pandemickém zákoně umožňuje nařídit *příkaz testovat zaměstnance a jiné pracovníky na přítomnost onemocnění covid-19* antigenní testy, ani PCR testy nezjišťují, zda je člověk nemocný. To, jestli je člověk nemocný, by byly způsobilé zjistit pouze testy kultivační. Předmětným opatřeními jsou ukládány povinnosti zajistit testování a podrobit se testování pro jednotlivce bez ohledu na to, zda jsou podezřelí z nákazy. Rovněž není možné podmínit přístup na pracoviště provedením testu.

[40] Možnost uložení pokuty v rozsahu od nuly do 3 milionů Kč podle zákona o ochraně veřejného zdraví neodpovídá požadavku vyplývajícímu ze zásady *nullum crimen sine lege*. Pokud má být za porušení určitého jednání ukládána (i fyzické osobě) pokuta až v astronomické výši, musí být meze pro uložení dané povinnosti zákonodárcem vymezeny jednoznačným způsobem, a pokud se jedná o ustanovení zmocňující správní orgán k vydání opatření, je nutné meze zákona vykládat restriktivním způsobem.

[41] Osoba zúčastněná na řízení c) namítá vady postupu odpůrce při vydávání napadeného opatření, zejména poukazuje na skutečnost, že se ve vedeném spise nacházejí pouze předmětná opatření a žádné jiné podklady. Přitom musí existovat nějaké dokumenty, pokyny, podklady, zápisy z jednání, na základě kterých je mimořádné opatření vydáváno a tyto musí být součástí spisu. Stejně tak musí existovat podklady, ze kterých je zřejmé, proč je opatření změněno nebo zrušeno.

[42] Dále osoba zúčastněná na řízení c) uvádí, že opatření není ostatečně odůvodněno. Konkrétně poukazuje na opatření ze dne 22. března 2021, č. j. MZDR 47828/2020-26/MIN/KAN, které povinnosti související s testováním vztahuje také na žadatelku a její zaměstnance. Opatření je odůvodněno poměrně obecnou formulací o rozšíření nových mutací koronaviru. Chybí konkrétní údaje a zdroje. Pokud bylo vydáno

pokračování

novelizující opatření ze dne 22. 3. 2021, nepochybně také k němu se ve spise musejí nacházet podklady, ze kterých vyplývá, že bylo na místě ponechat stávající regulaci.

[43] Napadené opatření je podle osoby zúčastněné na řízení c) nepřiměřené. Potřebnost opatření je odůvodňována nevhodně získanými údaji. Osoba zúčastněná na řízení c) předpokládá, že tvrzení o závažnosti epidemie odpůrce dokládá tím, že byl proveden určitý počet antigenních a PCR testů. PCR testy by se však dle osoby zúčastněné na řízení c) vůbec neměly používat jako relevantní zdroj informací o tom, zda je člověk koronavirem akutně nakažen a zda je infekční. Antigenní testy nejsou vhodné pro testování osob bez příznaků. Zvolený interval testování je s ohledem na inkubační dobu onemocnění Covid-19 nesmyslný. Osoba zúčastněná na řízení c) uvádí, že testování bezpříznakových osob je zcela nevypovídající a není schopno v boji s epidemií jakkoliv pomoci.

V. Posouzení návrhu Nejvyšším správním soudem

[44] Nejvyšší správní soud při posuzování návrhu nejprve hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že návrh je přípustný ve vztahu k těm ustanovením napadeného opatření, která se vztahují k povinnostem zaměstnavatelů, kteří jsou podnikatelem nebo státním nebo národním podnikem a zaměstnávají jednu až devět osob, a jejich zaměstnancům, neboť osoba zúčastněná na řízení a) jako zaměstnavatelka navrhovatelky na výzvu soudu potvrdila, že u ní „*vykonává činnost sedm zaměstnanců či jiných osob, na které se vztahují povinnosti podle napadeného opatření*“. Takovým ustanovením napadeného opatření je především článek IV mimořádného opatření ze dne 1. 3. 2021 ve znění mimořádného opatření ze dne 22. 3. 2021.

[45] Článek IV mimořádného opatření ze dne 1. 3. 2021 ve znění mimořádného opatření ze dne 22. 3. 2021 zní:

„Všichni zaměstnavatelé na území České republiky, kteří jsou podnikatelem nebo státním nebo národním podnikem a zaměstnávají 1 až 9 osob, smí nejpozději od 6. dubna 2021 umožnit svým zaměstnancům osobní přítomnost na pracovišti zaměstnavatele pouze za předpokladu, že zaměstnanec podstoupil v posledních 7 dnech RT-PCR test na přítomnost viru SARS-CoV-2, POC antigenní test na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2 nebo na pracovišti zaměstnavatele preventivní test na stanovení přítomnosti antigenu viru SARS-CoV-2 prostřednictvím testu poskytnutého mu zaměstnavatelem, není-li v čl. VI stanoveno jinak, a jeho výsledek je negativní. Zaměstnavatelé uvedení ve větě první jsou povinni zajistit nejpozději od 28. března 2021 pro své zaměstnance POC antigenní testy na přítomnost antigenu viru SARS-CoV-2 prováděné poskytovatelem zdravotních služeb nebo testy na stanovení přítomnosti antigenu viru SARS-CoV-2, které lze použít laickou osobou, a to s frekvencí alespoň jedenkrát za týden. Není-li zaměstnanec v den termínu testování přítomen na pracovišti zaměstnavatele, jeho preventivní testování se provede v den jeho příchodu na pracoviště. Zaměstnavatelé uvedení ve větě první jsou povinni vyzvat své zaměstnance, aby podstoupili preventivní test podle věty druhé, nejpozději v termínu od 30. března 2021 tak, aby byla umožněna jejich přítomnost na pracovišti zaměstnavatele za splnění podmínky podle věty první nejpozději k 6. dubnu 2021. Pokud zaměstnanec v rámci sedmidenního období vykonává práci výlučně mimo pracoviště zaměstnavatele, umožní mu zaměstnavatel podstoupit preventivní test podle věty druhé mimo

pracoviště zaměstnavatele; to se netýká zaměstnance vykonávajícího práci na dálku (home office).“

[46] Články I až III, článek V a článek VI odst. 3 mimořádného opatření ze dne 1. 3. 2021 ve znění mimořádného opatření ze dne 22. 3. 2021 se vztahují na jiné skupiny zaměstnavatelů a jejich zaměstnanců, resp. na OSVČ. K žádné z uvedených skupin navrhovatelka podle svých tvrzení nepatří, a nemůže být proto těmito ustanoveními dotčena na svých veřejných subjektivních právech. Návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části však může podat jen ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech tímto opatřením zkrácen (§ 101a odst. 1 s. ř. s.), přičemž toto zkrácení na právech musí být myslitelné. Tato podmínka nebyla v případě navrhovatelky ve vztahu k uvedeným článkům napadeného opatření splněna, v tomto rozsahu proto Nejvyšší správní soud návrh podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítl jako návrh podaný osobou k tomu zjevně neoprávněnou.

[47] Ostatní články mimořádného opatření ze dne 1. 3. 2021 ve znění mimořádného opatření ze dne 22. 3. 2021 se vztahují na všechny skupiny zaměstnavatelů, kteří jsou podnikatelem nebo státním nebo národním podnikem, a jejich zaměstnanců, resp. na OSVČ. Tato ustanovení napadeného opatření mohou do práv navrhovatelky dopadat v návaznosti na čl. IV.

[48] Nejvyšší správní soud předesílá, že se námitkami uplatněnými v nyní projednávané věci zabýval v dříve posuzovaných návrzích na zrušení napadeného opatření, resp. souvisejících mimořádných opatření odpůrce, přičemž je shledal nedůvodnými. Jde zejména o tvrzený rozpor pandemického zákona s ústavním pořádkem [srov. rozsudek ze dne 14. 4. 2021, č. j. 8 Ao 1/2021 - 133 (body 47 až 62)], namítaný nedostatek zákonné opory pro vydání napadeného opatření [rozsudek ze dne 8. 4. 2021, č. j. 6 Ao 1/2021 - 323 (body 46 až 48)], resp. překročení zákonného rámce [rozsudek ze dne 27. 4. 2021, č. j. 6 Ao 2/2021 - 160 (body 67 až 73)], námitku rozporu napadeného opatření s předpisy zakotvujícími potřebu svobodného a informovaného souhlasu s poskytovanou lékařskou péčí [rozsudek č. j. 6 Ao 1/2021 - 323 (body 34 až 52)], tvrzený rozpor s čl. 26 Listiny (tamtéž, bod 61), námitku neexistence legitimního cíle napadeného opatření a nezpůsobilosti zvolených prostředků (plošného preventivního testování antigenními testy) tohoto cíle dosáhnout [rozsudky č. j. 6 Ao 1/2021 - 323 (body 53 až 57) a č. j. 6 Ao 2/2021 - 160 (body 88, 92 a 99)], výhradu k výjimkám z povinnosti podstoupit testování na pracovišti [rozsudek č. j. 6 Ao 2/2021 - 160 (bod 97)] a námitku nedostatečné ochrany informací o zdravotním stavu zaměstnanců a neoprávněného nakládání s nimi [rozsudek č. j. 6 Ao 1/2021 - 323 (body 62 až 66)]. Vzhledem k výsledku řízení v nyní projednávané věci nepovažuje soud za potřebné opakovat závěry citovaných rozsudků, které jsou využitelné i pro nyní projednávanou věc. Tyto rozsudky jsou veřejně dostupné na www.nssoud.cz.

[49] Pro nyní posuzovanou věc je podstatné, že povinnost navrhovatelky podrobit se testování vyplývá z výše citovaného článku IV opatření ze dne 1. 3. 2021 ve znění opatření ze dne 22. 3. 2021. Právě toto datum, tedy 22. 3. 2021, je proto určujícím pro skutkový a právní stav, z něhož je soud povinen podle § 101b odst. 3 s. ř. s. vycházet. Pro posouzení důvodnosti a přiměřenosti navrhovatelce uložených povinností je proto rozhodné zejména

pokračování

odůvodnění opatření ze dne 22. 3. 2021 a dále podklady shromážděné odpůrcem k jeho vydání a vyjádření odpůrce k návrhu na zrušení napadeného opatření.

[50] V rozsudku č. j. 6 Ao 2/2021 - 160 se soud zabýval také námitkou náležitého odůvodnění mimořádného opatření ze dne 1. 3. 2021 a jeho změny provedené mimořádným opatřením ze dne 15. 3. 2021. Dospěl k závěru, že jakkoliv bylo odůvodnění tehdy napadeného opatření stručné, obsahovalo nezbytné náležitosti vyžadované pandemickým zákonem, a to alespoň s ohledem na povahu povinností ukládaných napadeným opatřením. Ve vztahu ke změně původního opatření provedené opatřením ze dne 15. 3. 2021 soud konstatoval dílčí nedostatek odůvodnění spočívající v absenci přezkoumání měněného opatření ze dne 1. 3. 2021 ve smyslu § 3 odst. 7 pandemického zákona. Uvedl, že „*pandemický zákon sice výslovně nestanoví, že by toto přezkoumání mělo být součástí odůvodnění opatření, kterými se mění nebo nabrazuje dříve přijaté opatření, tato potřeba však podle soudu zřetelně vyplývá z obecných požadavků na odůvodnění přijímaných opatření podle § 3 odst. 2 pandemického zákona a jejich obdobného užití na změnová opatření podle § 3 odst. 7 tohoto zákona.*“, a uzavřel, že „*vzhledem k obsahu podkladů pro vydání napadeného opatření předložených odpůrcem na výzvu soudu a s ohledem na obecně známý stav rozšíření nemoci Covid-19 v České republice na přelomu února a března t. r. však tento dílčí nedostatek odůvodnění v nyní posuzované věci nevyvolává nepřezkoumatelnost napadeného opatření pro nedostatek důvodů a sám o sobě není takovou vadou, pro kterou by mělo být napadené opatření zrušeno.*“ (body 85 a 86 citovaného rozsudku).

[51] Zcela shodně jako odůvodnění původního opatření ze dne 1. 3. 2021 a jeho změny ze dne 15. 3. 2021 poukazuje odůvodnění opatření ze dne 22. 3. 2021 na „*obrat epidemie onemocnění*

Covid-19 směrem k růstu“, jehož příčinou je rozšíření nových mutací koronaviru SARS-CoV-2, konkrétně tzv. britské varianty (označované jako B.1.1.7) a tzv. jihoafrické varianty (B.1.351), a s odkazem na hodnocení Evropského centra pro prevenci a kontrolu nemocí poukazuje na předpoklad jejich dalšího šíření (již zaznamenáno ve 40 zemích světa) a vyšší míru nebezpečnosti spočívající ve vyšší (až o 50 %) nakažlivosti a rezistentnosti, „*což znamená možné komplikace při aplikaci existujících vakcín*“.

[52] K potřebnosti zaváděných opatření a jejich podobě odůvodnění (opět identicky s odůvodněním předchozích opatření) uvádí: „*Nezbytnou součástí protiepidemických opatření je provádění preventivního screeningového vyšetření na přítomnost SARS-CoV-2 s cílem odhalit potenciálně infekční osoby, které mají jen minimální nebo žádné příznaky infekce, a přitom mohou nevědomky šířit onemocnění.*“

[53] Odpůrce odůvodnil (opět shodně jako v případě předchozích verzí opatření) rovněž zvolený způsob testování, včetně provádění testování laickou osobou: „*Vzhledem k nezbytnosti nalezení kompromisního řešení při předpokládané ekonomické náročnosti, nedostatku zdravotnických pracovníků, kteří by mohli provádět pravidelné testování zaměstnanců, což je i nadále považováno za zlatý standard a hlavní pilíř preventivního testování, byl z možných variant umožněn i doplňkový pilíř, tj. provádění antigenních testů laickou osobou. Tento způsob testování umožní široké použití laickou veřejností, a při dostatečné senzitivitě a specifitě antigenního testu, a při pravidelném opakování s frekvencí*

alespoň jednou týdně dojde k postupnému vychytávání infikovaných převážně asymptomatických osob.“. Zjevně vzhledem k tomu, že volba způsobu testování na pracovišti (zdravotnickým antigenním testem nebo laickým testem) je ponechána na zaměstnavateli, poukazuje odůvodnění na skutečnost, že „provedení testu laickou osobou není zdravotní službou ve smyslu příslušných právních předpisů (test není prováděn zdravotnickým pracovníkem na náležité odborné úrovni v rámci poskytování zdravotních služeb), a samotný test, který je zdravotnickým prostředkem, nelze v případě použití laickou osobou uhradit z prostředků veřejného zdravotního pojištění“. Zároveň doplňuje, že ke splnění povinnosti prokázání negativního testu lze využít i systému veřejných testovacích míst, na nichž je za stanovených podmínek testování plně hrazeno z veřejného zdravotního pojištění.

[54] Stran obligatorní sedmidenní frekvence testování odůvodnění všech postupně vydávaných opatření odkazují na studii *The impact of high frequency rapid viral antigen screening on Covid-19 spread and outcomes: a validation and modeling study* publikovanou na odborném lékařském serveru medRxiv.

[55] Již prostým vizuálním porovnáním textu odůvodnění opatření ze dne 1. 3. 2021 a opatření ze dne 22. 3. 2021 je zřejmé, že odůvodnění opatření, jímž se po třech týdnech od vydání původního opatření nejen zachovává dosavadní povinnost testování na pracovišti u dříve vymezených kategorií zaměstnavatelů, ale navíc se tato povinnost rozšiřuje na další skupiny (zaměstnavatele s počtem zaměstnanců jeden až devět a na OSVČ), neobsahuje žádné nové informace, z nichž by bylo možno usuzovat na důvodnost přijetí tohoto opatření. Z textu původního opatření, které samo neobsahovalo žádné specifické informace k potřebnosti testování u „malých“ zaměstnavatelů a OSVČ, je pouze vypuštěna podstatná část třetího odstavce zdůvodňující postupné zavádění testování na pracovišti u zaměstnavatelů s počtem zaměstnanců nad 250, nad 50 a nad 10 osob. Rovněž byla vypuštěna poslední věta celého odůvodnění, odkazující na možnost využití (a preferenci!) testování PCR testy a zdravotnickými antigenními testy na veřejných testovacích místech, hrazeného v systému veřejného zdravotního pojištění a napojeného na informační systém ISIN. Převzatá úvodní část odůvodnění, poukazující na „*obrat epidemie onemocnění Covid-19 směrem k růstu*“, navíc neodpovídá podkladům, z nichž odpůrce podle svých slov při vydání opatření ze dne 22. 3. 2021 vycházel (viz níže).

[56] Důvody rozšíření působnosti mimořádného opatření ze dne 1. 3. 2021 jeho změnou ze dne 22. 3. 2021 na další skupiny osob však nejsou zřejmé ani z dokumentů poskytnutých odpůrcem soudu s tím, že se jednalo o podklady pro vydání napadeného opatření.

[57] Zatímco denní situační zpráva Ministerstva zdravotnictví ke dni 1. 3. 2021 uvádí počet potvrzených případů za předchozí den 4 557 (z toho ve věkové skupině 65+ považované za zvláště ohroženou 657), obdobná zpráva ke dni 22. 3. 2021 uvádí 2 373 případů (ve skupině 65+ 440); sedmidenní průměr ke dni 1. 3. 2021 činil 11 817 případů (ve skupině 65+ 1 642), ke dni 22. 3. 2021 to bylo 9 261 (ve skupině 65+ 1 396). To vše navíc při téměř dvojnásobném počtu provedených testů (PCR + antigenních): 1. 3.: cca 566 tisíc, 22. 3.: 1 006 tisíc!

pokračování

[58] Tendence mírného leč setrvalého poklesu počtu nakažených osob v období od 1. 3. 2021 do 22. 3. 2021 je zřejmá i z údajů o sedmidenní, resp. čtrnáctidenní incidenci (počet případů na 100 obyvatel).

[59] Nárůst je evidován v počtu hospitalizovaných osob s nákazou Covid-19 celkem: 7 049 k 1. 3., 8 007 ke dni 22. 3., i s těžkým průběhem onemocnění. Při nedostatku jiných podkladů vychází soud z toho, že se v případě počtu hospitalizovaných osob a zejména počtu osob s těžkým průběhem onemocnění jedná o projev přirozeného zpoždění za trendem poklesu v počtu nakažených osob a rovněž potřebné délky hospitalizace (opět zejména u osob s těžkým průběhem onemocnění). Soudu není bez dalšího zřejmé, proč by údaje o počtu hospitalizovaných osob při zřejmém poklesu nových případů nakažení měly odůvodňovat rozšiřování dosavadních opatření.

[60] Analytické části denních situačních zpráv odpovídají uváděným číselným údajům. Zpráva ke dni 22. 3. 2021 mj. uvádí: „Vzhledem k současným stále velmi vysokým hodnotám je vysoce důležité, aby epidemie byla brzděna a vývoj následných dní měl klesající trend a pokračoval současný trend poklesu, který je velmi pozvolný. ... Z celkového pohledu je tak současný stav hodnocen jako vysoce rizikový a ‚křehký‘, jelikož se stále pohybujeme na velmi vysokých denních počtech případů onemocnění Covid-19, zejména s ohledem na počet případů u seniorní kategorie (65+).“ Aniž by soud toto hodnocení jakkoliv zpochybňoval, považuje je za dostatečné pro setrvání u zavedených opatření, nikoliv však pro jejich rozšiřování.

[61] Ani ve vyjádření k návrhu na zrušení napadeného opatření odpůrce neuvádí žádné údaje, z nichž by bylo možno potřebu rozšíření testování na další skupiny zaměstnanců a OSVČ dovodit.

[62] Za významnou skutečnost, na niž je při hodnocení dostatečnosti důvodů pro přijetí napadeného opatření třeba klást důraz, považuje Nejvyšší správní soud skutečnost, že opatřením ze dne 22. 3. 2021 byl příkaz testovat zaměstnance a jiné pracovníky na přítomnost onemocnění Covid-19 podle § 2 odst. 2 písm. m) pandemického zákona a související povinnost těchto osob se tomuto opatření podrobit podle § 2 odst. 3 téhož zákona, rozšířena na nejmenší možné skupiny pracovníků, včetně zaměstnanců pracujících zcela samostatně. S výjimkou posledně jmenovaných je jistě i u těchto osob možné, aby byly šířiteli nákazy onemocnění Covid-19, nepochybně však s daleko menší pravděpodobností a ve výrazně menší míře, než tomu bylo u skupin zaměstnanců, na něž se uvedené povinnosti vztahovaly do té doby. Tomu mělo odpovídat o to přesvědčivější vysvětlení, proč mají i tyto osoby být, při stavu epidemie, jaký tu byl ke dni 22. 3. 2021, a při racionálním předpokladu jejího dalšího vývoje, podrobeny povinnosti pravidelného preventivního testování. Není zřejmé, proč bylo nezbytné uložit testování těmto skupinám od 30. 3., resp. 6. 4., když k tomu odpůrce nepřistoupil dříve, v době výrazně horšího stavu epidemie.

[63] V návaznosti na výše citovaný rozsudek ve věci sp. zn. 6 Ao 2/2021 musel soud zohlednit i skutečnost, že z odůvodnění mimořádného opatření ze dne 22. 3. 2021, podkladů pro vydání tohoto opatření poskytnutých odpůrcem soudu, ani z vyjádření

odpůrce k návrhu na zrušení napadeného opatření není zřejmé ani to, jak se dosavadní uplatňování opatření zavádějících plošné testování na pracovišti osvědčilo při zvládání epidemie onemocnění Covid-19 (§ 3 odst. 7 pandemického zákona).

[64] Soudu je za dané situace znemožněno, aby mohl ve vztahu k napadenému opatření zhodnotit naplnění požadavku pandemického zákona, že mimořádná opatření mohou být nařizována pouze v nezbytném rozsahu a na nezbytně dlouhou dobu (§ 3 odst. 1), resp. ústavního požadavku proporcionality napadeným opatřením uložených povinností a omezení práv dotčených osob (čl. 4 Listiny). Proto soud musel vyslovit, že napadené opatření je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a že skutkový základ, který odpůrce vzal za základ napadeného opatření, je v rozporu se spisy, resp. v nich nemá oporu (§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.). Odpůrce ve svém vyjádření sice popsal (byť velmi zjednodušeně), jak před vydáním mimořádných opatření provádí posouzení jejich proporcionality, Nejvyšší správní soud však ani v odůvodnění napadeného opatření, ani v dokumentaci předložené odpůrcem soudu, ani ve vyjádření odpůrce k návrhu nenalezl skutková zjištění a jejich vyhodnocení, která by mohla být východiskem takového posouzení (srov. Kocourek, T. In: Kühn, Z., Kocourek, T. a kol.: Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019. s. 617 a násl., a četnou judikaturu Nejvyššího soudu tam citovanou).

[65] Vzhledem k výše uvedenému soud nemohl rozhodnout ani o některých dalších námitkách navrhovatelů, zejména souladu napadeného opatření a jeho některých ustanovení (včetně např. výjimek z povinnosti testování) s ústavními požadavky na zásahy veřejné moci do základních práv dotčených osob.

VI. Závěr a náklady řízení

[66] Nejvyšší správní soud shledal mimořádné opatření odpůrce ze dne 1. 3. 2021 ve znění opatření ze dne 22. 3. 2021 nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, pročez je zrušil v části, která se bezprostředně dotýká veřejných subjektivních práv navrhovatelky, tedy v rozsahu čl. IV. Na překážku tomuto rozhodnutí není skutečnost, že tuto část napadeného opatření dnešního dne Nejvyšší správní soud zrušil i ve věci sp. zn. 6 Ao 7/2021, neboť oba rozsudky byly vydány současně a ani jeden z nich nebyl v té době v právní moci.

[67] Ve vztahu k článkům I až III, článku V a článku VI odst. 3 mimořádného opatření ze dne 1. 3. 2021 ve znění mimořádného opatření ze dne 22. 3. 2021 soud návrh podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. odmítl jako návrh podaný osobou k tomu zjevně neoprávněnou, neboť těmito ustanoveními navrhovatelka nemůže být myslitelně zkrácena na svých právech.

[68] Ve zbylé části soud návrh zamítl, protože ostatními ustanoveními napadeného opatření nemůže být navrhovatelka dotčena v důsledku zrušení článku IV a tato ustanovení se vztahují i k dalším článkům napadeného opatření, které nebyly předmětem přezkumu v této věci.

pokračování

[69] Soud takto rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 76 odst. 1 písm. a) a b) za použití § 101b odst. 4 s. ř. s.

[70] O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Navrhovatelka se svým návrhem uspěla jen z menší části, odpůrci žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Osoby zúčastněné na řízení mají právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinností, které jim soud uložil (§ 60 odst. 5 s. ř. s.). Žádné takové povinnosti soud osobám zúčastněným na řízení v projednávané věci neuložil.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. června 2021

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu